

KORT VERHAAL

REBELSE LIEFDE

KRISTIE RAAIJMAKERS

Toen ik vanmorgen opstond had ik duizend scenario's in mijn hoofd over hoe deze dag zou kunnen verlopen, maar wat er zojuist is gebeurd, hoorde daar niet bij. Absoluut niet. Ik bedoel, wie had gedacht dat ik op een rustige zondag, in een uitzinnige menigte zou belanden die de politie bekogelt met straatstenen. Prullenbakken worden in brand gestoken, winkelruiten sneuvelen en verkeersborden worden uit de grond getrokken alsof het grassprietjes zijn.

Nee, dit zag ik niet aankomen, maar nu ik er middenin sta, moet ik zorgen dat ik er zonder kleerscheuren uitkom. Zonder kleerscheuren, maar met Joep.

2 uur eerder

‘Ha, nieuwe buurvrouw,’ roept de altijd goedlachse Joep me toe in de supermarkt.

Hoewel ik al bijna een jaar in mijn huis woon, ben ik voor Joep nog altijd de nieuwe buurvrouw. Hij woont een paar deuren verderop in een appartement voor begeleid wonen, omdat hij een licht verstandelijke beperking heeft. Nadat we maanden naar elkaar gezwaaid hebben, elke keer als hij op zijn driewieler langs mijn huis fietste, heb ik me als vrijwilliger aangemeld bij zijn woongroep. Al bijna een half jaar doe ik nu

elke zaterdag een activiteit met hem. Hij houdt enorm van bordspellen, maar vindt het ook leuk om met me te wandelen of bij me op de thee te komen. Joep is een bijzondere vriend geworden.

‘Ha, Joep.’ Ik produceer een glimlach achter mijn mondkapje. Ik weet dat het waarschijnlijk niet goed te zien is, maar toch blijf ik het lachen stug volhouden als ik iemand begroet.

‘Wat ga jij vandaag eten?’ vraagt Joep nieuwsgierig terwijl hij dichterbij komt om in mijn mandje te gluren.

‘Ik maak vanavond soep van paprika en tomaat’, vertel ik. Ondertussen leg ik de rode groenten in mijn mandje.

‘Joep, houd je afstand van andere mensen?’ hoor ik een lage stem achter me.

Ik draai me om en zie Luuk staan, de broer van Joep. Hij bezoekt Joep meerdere malen per week. Ze gaan vaak samen op pad. Hoewel ik hem nog nooit gesproken heb, houdt Luuk me met zijn knappe verschijning vaak genoeg van het thuiswerken af, als hij met zijn broertje langs mijn raam loopt.

‘Hoi,’ glimlach ik naar Luuk, waarbij mijn mondkapje onhandig met mijn wangen mee omhoog kruipt.

Luuk groet vriendelijk terug, maar lijkt geen idee te hebben wie ik ben. Hij bekijkt me en aan de rimpeltjes die naast zijn diepbruine ogen verschijnen, zie ik dat hij glimlacht. Over die ogen gesproken; wauw van dichtbij zie ik nog beter hoe mooi ze zijn.

‘Dit is mijn nieuwe buurvrouw,’ vertelt Joep.

‘Woon jij dan in het huis dat pas verbouwd is?’ vraagt Luuk. Nadat ik bevestigend geantwoord heb, vervolgt hij: ‘Joep raakt niet uitgesproken over jouw bezoeken op zaterdag.’

Ik zie Joep hevig knikken ter bevestiging.

‘Ik ben blij dat Joep ze net zo gezellig vindt als ik.’ Ik glimlach naar Joep en richt me dan weer tot Luuk. ‘Het is zo’n vrolijke jongen.’

‘Ik lust geen paprikasoep,’ zegt Joep dan plompverloren.

‘Wat jammer,’ zeg ik lachend. ‘Dan hoef ik jou dus niet uit te nodigen om bij me te komen eten vanavond.’

‘Vandaag niet,’ reageert hij gevat. ‘Maar als je een keer spaghetti kookt, kom ik graag.’

Daarmee is het gesprek voor hem afgedaan, want hij loopt verder richting het schap met pasta.

‘Nou, dan weet je het,’ zegt Luuk lachend. ‘Maak spaghetti en je hebt een date.’ Hij knipoogt

naar me, wat een kriebel in mijn buik veroorzaakt en gaat dan achter Joep aan.

Met een tas vol boodschappen wandel ik even later naar huis. Het is onrustig in het centrum. Jongeren met capuchons en mondkapjes trekken luidruchtig door de straten. Als ik stilsta voor een rood stoplicht, hoor ik glasgerinkel achter me. Een bierflesje wordt met zo'n harde kracht tegen de grond gegooid dat het in duizenden stukjes uiteen spat. Het beangstigt me. Zodra het licht op groen springt, loop ik snel verder. Binnen tien minuten ben ik thuis en in die korte tijd heb ik al drie politieauto's zien rijden. Wat is er toch aan de hand?

Binnen trap ik mijn schoenen uit en hang ik mijn jas aan de kapstok. De boodschappentas zet ik op het aanrecht. Voordat ik begin met opruimen, kijk ik snel even op Facebook. Verschillende nieuwsmedia berichten over uit de hand lopende demonstraties tegen de avondklok, die is ingesteld om de coronapandemie te kunnen bestrijden. Om contacten te beperken mag er tussen 21.00 en 04.30 uur niemand op straat zijn zonder goede reden. Een serieuze beperking van je vrijheden. Ik baal er ook van, maar snap dat het nodig is om het hardnekkige longvirus tegen te gaan. Al deze

demonstranten zien er het nut blijkbaar niet van in.

Als alle boodschappen in de kastjes verdwenen zijn en ik naar boven wil lopen om een joggingbroek aan te trekken, hoor ik de deurbel. Direct daarna wordt er luid op mijn voordeur geklopt.

‘Buurvrouw!’ hoor ik roepen. ‘Ben je thuis?’

Ik haast me richting de voordeur en mijn hart maakt een sprongetje als ik Luuk daar zie staan. Mijn enthousiasme verdwijnt echter snel, want zijn gezicht is rood aangelopen en er parelen zweetdruppeltjes op zijn voorhoofd. Het lijkt wel alsof hij gevochten heeft; ik zie rode vlekken op zijn kaaklijn en er is een donkere kring te zien rondom zijn rechteroog.

‘Luuk,’ zeg ik verbaasd. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Joep is vermist. Hij is in paniek weggevlucht. Ik kom net bij zijn woongroep vandaan, maar daar was hij niet. Ik moet hem gaan zoeken. De begeleiders kunnen niet zomaar weg, dus toen ik naar jouw huis keek, dacht ik: misschien kun jij helpen?’

De woorden komen als een vloedgolf over me heen.

‘Gevlucht?’ breng ik geschrokken uit.

‘Ik wil het je allemaal vertellen, maar wil je alsjeblieft meekomen? Ik heb geen tijd te verliezen.’

Even twijfel ik. Het staat me niet zo aan om de straat weer op te moeten met zo’n dreigende sfeer, maar dan denk ik aan die arme Joep die waarschijnlijk nog veel meer onder de indruk is van deze situatie.

‘Oké,’ antwoord ik daarom.

~

Als ik samen met Luuk naar het centrum loop, vertelt hij: ‘Toen we uit de supermarkt kwamen, stond een groepje jongeren rondom zijn driewieler. De fiets lag op z’n kop en met veel geschreeuw stonden ze eraan te trekken. Eén wiel was er al vanaf gesloopt. Joep raakte volledig in paniek en begon te schreeuwen en huilen.’

Hij pauzeert even om adem te halen, tussen de stevige passen door. ‘Ik probeerde hem te troosten, maar werd ontzettend kwaad. Wat halen mensen zich in hun hoofd om een driewieler van zo’n manneke als Joep te vernielen. Ze beseffen echt niet hoeveel dat ding voor hem betekent. Ik hoopte dat ik de fiets voor erger kon behoeden en rende op die jonge gastjes af. Ze waren misschien net vijftien, dus ik dacht dat ik ze wel kon

toespreken. Voordat ik het wist had ik een vuist tegen mijn gezicht.'

Luuk ziet eruit als een sterke vent, maar zo te zien is hij goed geraakt. Zijn gezicht vertrekt als hij bedenkelijk over de rode plek op zijn kaak wrijft.

'Intussen ben ik Joep uit het oog verloren. Toen ik me los wist te rukken van het gevecht kon ik hem nergens meer vinden.' Hij kijkt bedrukt als hij die laatste woorden uitspreekt. 'Verdomme, hij kan niet alleen zijn in een situatie als deze. Ik moet er niet aan denken wat er gebeurt als Joep bij die rellen uitkomt.'

Ik heb al die tijd nog niets gezegd, maar voel woede opborrelen. Hoe kan iemand zo'n lieve jongen als Joep zoiets aandoen. 'Jeetje,' weet ik uit te brengen. 'Wat erg! Natuurlijk help ik je zoeken.'

Een tijdje lopen we zwijgend naast elkaar, om het tempo hoog te houden. Luuk stelt voor om ons op te splitsen, zodat we meer kans hebben om Joep snel te vinden. Hij drukt me op het hart om voorzichtig te zijn, weg te blijven van de relschoppers en alleen in rustige straten te zoeken. 'Ik weet zeker dat Joep de drukte niet opzoekt en wil het niet op m'n geweten hebben dat jij in de problemen komt,' zegt hij bezorgd.

Nadat we telefoonnummers uitgewisseld hebben, om elkaar op de hoogte te kunnen houden, loop ik weg van Luuk. Het voelt niet fijn om nu alleen op straat te zijn, maar die arme Joep moet gevonden worden.

~

Ik speur al een flinke tijd in smalle straatjes naar een teken van Joep. Af en toe komen mensen me op hoog tempo tegemoet, maar relschoppers ben ik gelukkig nog niet tegengekomen. Continu hoor ik sirenes door de stad klinken, steeds dichterbij. Op een T-splitsing kijk ik een doodlopend straatje in. Aan het einde van de steeg, tegen een container aan, zie ik iemand zitten. Ineengedoken met een capuchon over zijn hoofd. Mijn hart maakt een sprongetje. Zou dat Joep zijn? Op een drafje loop ik erheen. Als ik dichterbij kom zie ik dat de gedaante weggedoken zit onder een deken. Er staan grote boodschappentassen naast hem. Het is Joep niet, maar een zwerver. Hij heeft zo te zien nog niets meegekregen van alle tumult. Teleurgesteld draai ik me om. Ik haal mijn telefoon uit mijn broekzak om te zien of Luuk al nieuws heeft. Helaas zijn er geen nieuwe berichten. Met stevige tred loop ik terug naar de T-splitsing.

Dan valt mijn oog op een parkeermeter, in een hoekje van de steeg. Daartegenaan zit iemand ineengedoken, met zijn handen op zijn hoofd. Ik was net waarschijnlijk zo op de zwerver gefocust, dat ik dit over het hoofd heb gezien. Als ik dichterbij kom, zie ik Joeps blonde krullenbol.

‘Joep,’ roep ik opgelucht uit.

Hij haalt zijn handen niet van zijn hoofd af en blijft zenuwachtig op en neer bewegen met zijn bovenlijf.

‘Joep,’ herhaal ik nog eens rustig. ‘Ik ben het, Linda. Ik neem je mee naar huis. Kom!’

Zonder zijn bewegingen te stoppen, kijkt hij me geschrokken aan. Zijn blik verzacht als hij ziet dat ik het ben, maar hij maakt geen aanstalten om op te staan.

Sirenes en dreigende stemmen lijken steeds dichterbij te komen.

‘Joep, we moeten hier weg. Kom mee,’ zeg ik dit keer op een dringendere toon. Ik trek aan zijn arm, maar hij geeft niet mee.

‘Nee,’ roept hij boos uit. Ik schrik van de felheid. ‘Ik ben Luuk kwijt.’ Dan begint hij te jammeren: ‘Ik wil Luuk. Luuk moet me komen halen. Waar is Luuk nou?’

‘We gaan je broer bellen om te zeggen dat ik je gevonden heb,’ zeg ik zo rustig mogelijk, terwijl ik over hem heen gebogen sta en zijn arm

probeer te pakken. ‘Maar eerst moeten we hier weg.’

‘Nee’, roept Joep weer. Hij duwt me boos van zich af.

Ik weet nog net mijn evenwicht te bewaren. Als ik opkijk zie ik dat er een grote groep relschoppers voorbij trekt in de straat achter ons. Er wordt geschreeuwd, mensen zwaaien met hun armen, schoppen tegen spullen aan en vernielen alles wat er op hun pad komt. Prullenbakken worden in brand gestoken en verkeersborden uit de grond getrokken.

Een groepje jongeren loopt het steegje in, waarin wij ons bevinden. Ik schat ze hooguit achttien jaar, maar door de mondkapjes en capuchons die hun gezichten bedekken, kan ik het niet goed zien. Enkele meters bij ons vandaan beginnen ze op een winkelruit van een chique boetiek in te slaan. Het glas breekt en ze gaan ze net zo lang door, tot ze door een gat naar binnen kunnen. Dat trekt nog meer mensen deze kant op. We moeten hier direct weg, voordat de situatie echt uit de hand loopt.

Joep is nog verder ineem gedoken door al het lawaai. Vastberaden ruk ik nog eens hard aan zijn arm. ‘Joep, je moet nú opstaan,’ schreeuw ik paniekerig.

Onder de indruk van mijn gebrul doet hij wonder boven wonder wat ik zeg. Hij klampt zich aan me vast. ‘Ik ben zo bang,’ zegt hij huilend.

‘Ik weet het jongen,’ zeg ik sussend. ‘Kom maar snel, dan breng ik je naar huis.’

Met Joep onder mijn arm loop ik zo snel als ik kan terug naar de T-splitsing. In de straat lopen we tegen een grote boze mensenmassa op. Op mijn tenen probeer ik verder de straat in te kijken. Ongeveer honderd meter verderop, lijnrecht tegenover de relschoppers, staat een grote politiemacht met schilden en beschermende kleding. Ik zie relschoppers stenen uit de straat trekken en deze onder luid geschreeuw dreigend boven hun hoofd houden. Brandende stukken hout worden door de lucht gegooid in de richting van de politie.

Paniekerig probeer ik een ontsnappingsroute te vinden. Als we rechtsaf gaan, richting de politie, moeten we door de vuurlinie. Dat is absoluut onveilig. Ons verbergen in het steegje is ook geen optie meer, want de winkel wordt inmiddels geplunderd en er komen steeds meer mensen op af. Er zit maar één ding op. Samen met Joep moet ik me door deze menigte heen werken, tegen de stroom in, zo snel mogelijk weg van deze oorlogstaferelen. Ik adem diep in, blaas de lucht gespannen weer uit en richt me tot Joep. Ik neem

zijn gezicht tussen mijn handen om zeker te weten dat ik zijn aandacht heb. Zijn ogen staan gespannen en de arme jongen trilt over zijn hele lijf.

‘We moeten zo snel gaan rennen als we kunnen,’ leg ik hem uit. ‘Langs alle mensen af, op zoek naar een rustig plekje. Maar wat er ook gebeurt, je mag mijn hand niet loslaten.’

Hij knikt en knijpt ter bevestiging hard in mijn hand. Dan zet ik het op een rennen.

De eerste meters gaat het goed. Joep kan niet heel snel, maar we ondervinden gelukkig weinig weerstand. Ineens hoor ik achter me de waarschuwing voor traangas uit een megafoon schallen. Terwijl ik alleen maar harder wil vluchten, merk ik dat de relschoppers zich minder gemakkelijk uit het veld laten slaan. De woede laait op. Ik bots tegen mensen aan, voel ellenbogen in mijn rug en krijg meerdere malen een boze grom toegeworpen. Ik probeer mezelf er zo goed mogelijk voor af te sluiten en hoop maar dat Joep dat ook kan. Alles om hier veilig weg te komen.

Pas als er een brandend stuk hout over mijn hoofd vliegt, beseft ik me echt hoe gevaarlijk het is. Paniekerig probeer ik nog harder te rennen, maar Joep lijkt verder te vertragen.

Net als ik denk dat we hier nooit zonder kleerscheuren aan kunnen ontsnappen, doemt er een zijstraatje op. Daar lopen nog wat verdwaalde groepjes relschoppers, maar is het er niet zo druk als in de andere straat. Ik trek Joep die richting in. Honderd meter verderop stop ik met lopen en draai me om. Opgelucht sla ik mijn armen om Joep heen.

‘We hebben het ergste gehad,’ fluister ik. Joep pakt me vast en ik krijg de dikste knuffel die ik in tijden heb gehad.

‘Maar waar is Luuk?’ vraagt hij met bibberende stem.

‘We gaan hem nu bellen.’ Met trillende handen haal ik mijn telefoon uit mijn broekzak, terwijl ik met Joep naast me langzaam verder loop. Mijn ademhaling zit nog steeds hoog en mijn hart klopt als een bezetene. Het kost me moeite om mijn verhaal te doen in de telefoon, maar gelukkig heeft Luuk aan een half woord genoeg.

~

Samen met Joep loop ik verder naar onze straat. Hij blijft maar herhalen dat hij Luuk wil zien en heeft al wel vijf keer gevraagd of zijn driewieler nog wel gemaakt kan worden. Ik blijf als een

havik om me heen kijken, om zeker te weten dat we niet nogmaals middenin de rellen belanden.

Twee straten bij mijn huis vandaan hoor ik de stem van Luuk achter ons.

‘Joep!’ roept hij hard.

Buiten adem stormt hij op ons af. Zijn blik staat ernstig en zijn blonde haren die vanmorgen nog zo strak naar achteren gekamd waren, zitten wild. Joep draait zich om en vliegt zijn broer in de armen. De omhelzing die volgt, is een grotere tranentrekker dan menig Hello Goodbye momentje. Het lijkt minutenlang te duren.

‘Is hij oké?’ vraagt Luuk aan mij, met Joep nog steeds in zijn armen.

‘Hij was erg onder de indruk, maar gelukkig is hij niet gewond,’ antwoord ik.

Abrupt maakt Joep zich los en roept: ‘We moeten snel naar huis; er komt voetbal op tv.’

Luuk schiet in de lach. ‘Héél belangrijk inderdaad,’ zegt hij tegen zijn broertje. En dan tegen mij: ‘Het lijkt erop dat het alweer een stuk beter met hem gaat.’

Ik hum glimlachend.

We vervolgen onze weg. Joep huppelt voor ons uit. Met de voetbalwedstrijd in het vooruitzicht, lijkt hij al het leed spontaan vergeten te zijn nu hij zijn broer weer gevonden heeft.

Luuk komt naast me lopen. Voorzichtig pakt hij mijn hand vast. Een schokje gaat door mijn lijf. Het is al even geleden dat iemand me aanraakte, met al die maatregelen waar we ons tegenwoordig aan moeten houden. Tranen schieten in mijn ogen. Nu pas merk ik hoe verkramp mijn spieren waren.

‘Bedankt,’ fluistert hij nauwelijks verstaanbaar. Luuk schraapt zijn keel en benadrukt dan nog maar eens: ‘Ik kan je niet zeggen hoe dankbaar ik ben.’

Hij trekt me in een voorzichtige omhelzing. Ik voel hoe zijn armen trillen en leg mijn hoofd tegen zijn schouder. Langzaam durven mijn spieren zich weer te ontspannen. De angst glijdt van me af.

‘Het is oké,’ zeg ik zachtjes.

Ik kijk schuin omhoog. Daarbij kriebelen Luuks stoppeltjes zachtjes langs mijn kin. Een kolonie vlinders zwelt aan onderin mijn buik, als ik in zijn diepbruine ogen kijk. Ik druk een kus op een van de gehavende plekken op zijn kaaklijn en voel die kleine stoppeltjes weer prikken. Dit keer tegen mijn lippen.

‘Ik ben blij dat hij terecht is,’ fluister ik.

Ik vlei met mijn kin nog eens langs die onweerstaanbare stoppeltjes en onze lippen raken elkaar. Het lijkt bijna per ongeluk te gaan, maar

dan drukken zijn lippen harder op de mijne. Met alle liefde die ik in me heb, beantwoord ik zijn kus. Na alle regels die vandaag overtreden zijn, kan die anderhalve meter me nu ook even gestolen worden.

Geschreven door Kristie Raaijmakers voor de Loft verhalen wedstrijd van september 2021 met de gekozen beginzin van Susan Muskee.